

Kväsarvalsens

Arthur Högstedt

En kvan - ting trä - der i sa - len in för att
 fröj - da med fjäl - lan sin, och al - la ryn - kor bli gla - da i
 håg, ty stun - si - ga - re kvan - ting man säl - lan såg.
 O, du den stun - si - gas - te kvan - ting som vi nå 'n - sin i
 li - vet gett nå - got av vår kvan - ti - tett - jo -
 lan - ting ty ald - rig bätt - re i li - vet vi sett.

Grabben sig sakta i salen rör,
 tar av sig lörpan från lockigt skör,
 stoppar den ner ut i lomman sin,
 tar ett tag i daljan och gör sig fin.
 O, du den stunsigaste kvanting . . .

Två armar hon lägger kring grabbens hals
 för att fröjda med honom i vals,
 två kardor han lägger på henne då,
 å stilit å kväsit de börjar gå.

Grabben går efter väggen kring,
 träffar sin fjälla i rynkornas ring,
 släcker harsset å spottar ett tag,
 tjänare A'gusta, godda', goddag.

Med huvud mot huvud och bröst mot bröst
 han viskar åt henne med kärlekens röst,
 ej bussigare fjälla än dig jag får,
 och så i en cirkel det hela går.

Arthur Högstedt